

14. BÖLÜM

HACI SABRİ ASMAZ AMCA VE BEYBAĞI YOLU

- **SABRİ ASMAZ AMCA VE KİRACISI**
- **KÖPRÜLÜ CAMİİ TUVALETİ**
- **HACI SABRİ ASMAZ GEÇİTİ**
- **HACI SABRİ ASMAZ NİYE KIZMIŞ?**
- **BELEDİYE PERSONELİNİN ÖZVERİLİ ÇALIŞMASI**
- **DOZER OPERATÖRÜNE BEYAZ GÖMLEK**

14. BÖLÜM

HACI SABRİ ASMAZ AMCA VE BEYBAĞI YOLU

Osmanlı döneminde toprağın tamamı, “*miri arazi*” denilerek Devlet mülkiyetinde olup, Devlet büyüklerine ve Devlete karşı belirli görevleri üstlenenlere, topraktan bir nevi yararlanma hakkı tanınmış; buna da “*Dirlik*” usulü denilmiştir.. Selçuklulardaki “*Ikta*” yönteminin bir devamı olan bu uygulamada Padişah yakınlarına “*Has*” ve Sadrazam, vezir, komutan gibi üst yöneticilere “*zeamet*” adı altında geniş arazilerin geliri tahsis edilirken, geliri daha az ve küçük araziler de “*tımar*” denilerek, “*sipahi*”lere verilmiştir.

Tımar sahipleri savaflara, belirli sayıdaki askerlerle birlikte katılmak ve bunların donanımını sağlamak zorundaydı; buna karşılık kendilerine tahsis edilen toprağı kullanmak ve belirli vergileri toplamak hakkına sahiptiler. Tımar, genellikle askeri amaçlarla verilmekle beraber, kimi sivil hizmetler için de tımar verildiğı olurdu.

Safranbolu’da Tımar Beyi’nin ya da Sipahi Beyi’nin konağının bulunduğu semte, konak bahçesindeki çok geniş “bağ”dan dolayı “*Beybağı*” adı verilir.“ÇAVUŞOĞLU” lakaplı Bey’in konağına, bir söylentiye göre Osmanlı Devleti’nce el konulur; ya da daha güçlü olasılık, “*Dirlik usulü*”ne son verilmesi nedeniyle, konak Devletçe satılığa çıkarılır. Bunun sonucunda, 19 uncu yüzyılın başlarında konağın mülkiyeti “ASMAZ” ailesine geçer.

1970’li yılların ortalarında T.Turing ve Otomobil Kurumu, konaklama tesisine dönüştürölmek üzere satın almadan önce konağın son sahibi, o yıllarda yaşı 80’i aşmış bulunan aynı aileden Hacı Sabri ASMAZ’dır.

• SABRİ ASMAZ AMCA VE KİRACISI

Sabri ASMAZ Amca ile ilk ilişkim, 1970 yılı Temmuz’unda, onun bir dükkanını avukatlık yazıhanesi olarak kiralarken oldu. Çarşıdaki dükkanların ayda 50 liraya, yazıhanelerin 60-70 liraya kiraya verildiğı bir dönemde, ayda 150 lira kira istedi. “*Amca bu çok değil mi?*” dediğimde, “*ben kiraya verirken belki çok isterim ama kiracıdan, çıkıncaya kadar kiranın arttırılmasını hiç istemem*” yanıtını verdi. Başka uygun bir yer yoktu; Abdi YALMAN’ın, mobilyacılık yapmaya başlaması nedeniyle boşaltacağı yazıhaneyi, sahibi bana kiraya vermedi. Yazıhaneyi, benimle birlikte kendisiyle dargın olduğı avukat Abdi KARAKAŞOĞLU’nun da kullanabileceğini ileri

sürdü. Çaresiz kaldım, Hacı Sabri Amca'nın dükkanını, dediğini kabul ederek kiraladım. O da sözünü tuttu, hiç kira artışı istemedi, her ayın ilk günü yazıhanemin önünden geçerken, içeri davet eder, kirayı verir ve aldığına dair bir belgeyi imzalatırdım. Kirayı zamanında vermem ve belge almam çok hoşuna giderdi; ancak ısrarıma rağmen çay, kahve ikramımı kabul etmezdi.

Hacı Sabri ASMAZ

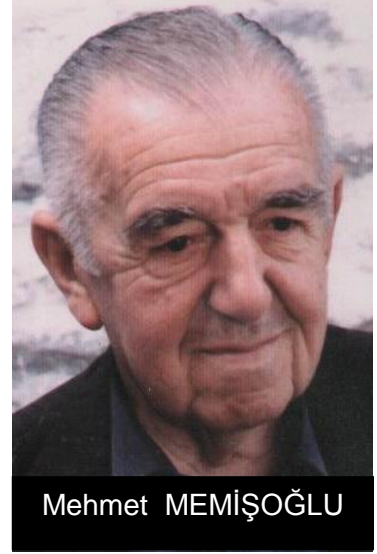
İstanbul'da eğitim görmüş, gençliğinde kerestecilikle iştigal etmiş, ailesinden intikalen ve kendi emeğinin ürünü olarak Safranbolu'da, Ankara ve İstanbul'da çok değerli taşınmaz malları bulunan Sabri ASMAZ, dinsel görev ve vecibelerini aksatmayan, çok varlıklı bir kişiydi

Hacı Sabri ASMAZ, sürekli sağ görüşlü bir gazeteyi okur, elinde bastonla dolaşır, herkesle konuşmaz, fakat herkes kendisine saygı gösterir. Çok cimri olduğu, hayırsever olmadığı söylenir. Cimri değil, tutumlu olduğu doğru olabilir. Dükkanını bana kiraya verince, ilerlemiş yaşına rağmen, duvarlardaki rafları bir marangozun değil, kendisinin bizzat söktüğüne, raf tahtalarındakilerle birlikte yere düşen eğrilmiş eski çivileri çekiçle düzeltip,

topladığına tanık olmuştum. Ancak bu bir kusur değil, örnek alınacak bir tutumdur. Hayırsever olmadığı ise tamamıyla yalandır, yanıltır; kendisi, böyle bir yakıştırmayı hiç hak etmediğini kanıtlayan ve herkes tarafından hayırla anılan davranışlar sergilemiştir.

• KÖPRÜLÜ CAMİİ TUVALETİ

1975 yılının başlarında ASMAZ Amca'nın damadı, yakın dostum, Demirbank Müdürü Mehmet MEMİŞOĞLU (*Kadı Mehmet*), Belediye'ye geldi. Kayınpederinin, Belediye Başkanı olarak çalışmalarımdan çok memnun olduğunu ve bir hayır yapmak için ayırdığı 20.000 lirayı, dilediğim yerde kullanmak üzere Belediyeye bağışlamak istediğini ve bu arada ayrıca, benden bahisle *"bu uşak çok iyi, çok başarılı ve çalışkan bir uşak; ah bir de komünist olmasa (1)"* dediğini söyledi.

Mehmet MEMİŞOĞLU

Hemen hatırıma geldi, Köprülü Camii avlusundaki tuvalet, 300 yıl önce ilk yapıldığından farksız bir konumdaydı. Hela taşlarındaki kocaman deliklerden aşağısı görünüyor; hela kapıları yarım kapı biçiminde olup, alttan ve üstten kabinlerin içi gözüküyor; pisuar hiç yok, oluk gibi bir yere ihtiyaç gideriliyor; ayna, lavabo ve sabun da yok, dışarıda şadırvanda el yıkıyor. Tek cümle ile cami tuvaleti, hem pis, hem çok ilkel bir görünümdeydi.

Tuvaletin bu görünümünden kurtarılması için kullanılan malzemelere 20.000 liradan daha az bir masraf yapıldı, Belediye Fen İşleri olarak camiiin tuvaleti, seramik hela taşları, mermer bölmelerle ayrılmış pisuarlar, lavabolar, aynalar konulmak, duvarlar fayansla kaplanmak ve bayanlar için de ayrı bir bölüm oluşturulmak suretiyle tertemiz bir görünüme kavuşturuldu. Kapısının önüne de, baca temizleyicisi olarak bilinen; o sırada yaşının ilerlemesinden ve mesleği gereği baca kurumlarının gözlerine kaçmasından dolayı çok az görebilen *"Bacacı Hüseyin"* oturtuldu; tuvaleti kullananlardan, giderilen ihtiyaca göre 5 veya 10 kuruş alması ve tuvaleti tertemiz tutması söylendi.

Tuvalet için para, Safranbolu'da ilk kez uygulanıyordu. 5-10 kuruş o günlerde çok önemsiz olmasına karşın, esnaftan ve cami cemaatından kimilerinin, para vermemek için Cinci Hanı'ndaki ve Pazar

(1) Safranbolu'da "uşak" çocuk anlamında ve çocuk yerine kullanılan bir sözcüktür. Hacı Amca, okuduğu gazetenin ve kimi sağcı politikacıların, CHP'lilere çirkin politika gereği, haksız yere *"komünist"* demesinin etkisi altında böyle konuşmaktadır.

yerindeki bakımsız, sağlıksız helaları veya İzzetpaşa Camii'ndeki tuvaleti kullandıkları gözleniyordu.

Herhalde şikayet oldu; bir süre sonra Vakıflar İdaresi'nden yetkililer geldi, *"bize ait olan Camiin tuvaletini kullananlara para ödetiyorsunuz, buna hakkınız yok, bu uygulamayı durdurun"* dediler. Kendilerine, tuvaletin onların olduğunu, Belediye'den önce niye eski çirkin görünümünden kurtarmayı hiç düşünmediklerini, sürekli temizlenmediği takdirde, halkın pis bir tuvaleti kullanmak zorunda kalacağını; Belediye'ye değil, tuvaletin bakıcısına temizleme karşılığı çok cüz'î bir para ödendiğini söyledim.

Sonuçta, Belediye'nin ayda 10-15 lira gibi bir bedel karşılığı tuvaleti, Vakıflar İdaresi'nden kiralayıp, ondan sonra dilediğini orada görevlendirmesinde anlaştık; Hacı Sabri ASMAZ Amca'nın hayrı olarak düzenlediğimiz tuvalettaki yeni uygulama, ancak böylece sürdürebildi. ⁽²⁾

• HACI SABRİ ASMAZ GEÇİTİ

Sayın ASMAZ Amca'nın en büyük hayırseverliği ve herkese örnek olacak unutulmaz davranışı, bahçesinin tam ortasından, bahçenin yarısından fazlasını kaplayacak biçimde yol geçirilmesine izin vermekle Safranbolu'ya yaptığı çok büyük bağıştır.

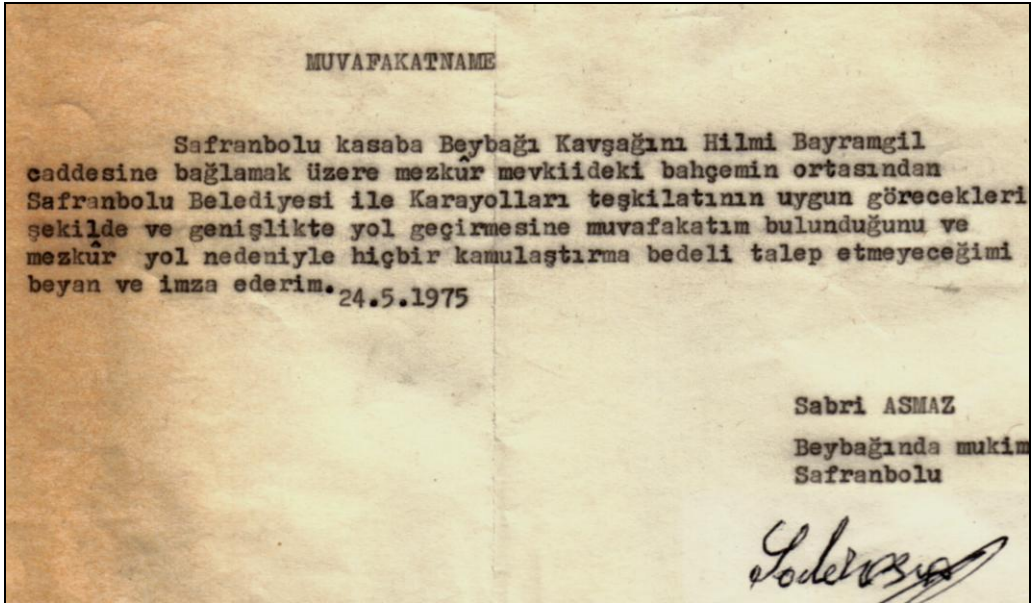
Aks kesen yokuşu (2009)

Bu yol açılmadan önce, Çarşı otobüs durağından itibaren, eski adıyla Kemerağzı; daha sonraki adıyla Hilmi Bayramgil caddesi, halen Belediye garaj ve itfaiyesinin bulunduğu Gazhane adı verilen semte doğru, sağ taraftaki kayanın hemen altından, çok dik ve dar bir yokuşla devam eder, Bartın karayoluna sola 180 derecelik bir virajla bağlanır, Beybağı'na doğru devam ederdi.

Oysa, Asmaz Konağı'nın yanından, bahçe içinden bir yol açılması, hem mesafeyi kısaltacak, hem de *"aks kesen yokuşu"* olarak ün salmış dik ve zemini çok bozuk, kaya dibindeki yokuştan kurtulmayı sağlayacaktı.

⁽²⁾ Belediye çalışmalarını takdir eden ve kendiliklerinden harcamalara katkıda bulunan başka hemşehrilerimiz de oluyordu. Bunlar arasında Temmuz/1978'de 10 Bin liralık Devlet tahvili başıslayan, Safranbolu'da insancıl yaklaşımları ve iyilikseverliğiyle ünlü, daha önceki dönemlerin Belediye Meclis üyesi Gönül BEKEN ile 10.000 TL nakdi bağışta bulunan çiğerci İsmail YILDIRIM'ı anımsayabiliyorum.

Bunun daha önceleri de düşünülmediğini, ancak ASMAZ Amca'nın izin vermediğini, Belediye'nin de kamulaştıramadığını söyleyenlerin yanı sıra; böyle bir projeyi gerçekleştirmek için ciddiyetle üzerinde durulmadığını ve önemsenmediğini ileri sürenler vardı. Hangisi doğrudur, bilemem. Bu konuyu önce Hacı Sabri ASMAZ'ın damadı Mehmet MEMİŞOĞLU ile görüştüm, uygun gördü; sonra kayınpederiyle birlikte Belediye'ye geldi. Hacı Amca'ya ne yapmak istediğimi anlattım, "çok doğru, çok isabetli olur" dedi. Hiçbir bedel talep etmeksizin bahçesinden, uygun görülecek genişlikte yol geçirilmesine muvafakatını bildirir, 24.05.1975 tarihli hazırladığım aşağıdaki belgeyi de duraksamaksızın imzaladı.

Hemen Kastamonu'ya gittim; Karayolları Bölge Müdürü Murat YENİGÜN'den yardımını istedim; yerinde inceleme yapıldı. Beybağı'ndaki kaya, Bartın yönünden gelip, sağa 90 derece dönülen virajın tepesinde bir şapka görünümünde, yolun tam üzerindedir. Kayanın eteği, bugünkü yolun ortalarından başlıyordu; kayayı da kesmek suretiyle geniş bir kavşak oluşturmak ve Gümüş yönüne doğru sağ taraftan, kayanın yamaçlarını da keserek yolu genişletmek konusunda anlaştık.

Bölge Müdürü, Belediye'nin emrine iki dozer, yüksek tonajlı iki damperli kamyon, 4 hortumlu çok güçlü bir kompresör, yetecek kadar dinamit ve bunlarla ilgili personeli vereceğini; başka hiçbir şeye karışmayacağını, güvenlik önlemleri dahil her türlü sorumluluğun Belediyeye ait olacağını söyledi. "Körün istediği bir göz, Allah verdi iki göz"; hemen kabul ettim.

1976 yılı yaz başında, Beybağı kayasının kesilmesiyle işe başlandı, kayanın üstüne kompresörlerle çok sayıda delik açılıyor, içleri

dinamitle doldurulup patlatılıyordu. Ancak kaya çok sert ve homojen bir yapıda olmadığı için, patlamalar sonrasında büyük bloklar halinde parçalanma olmuyor, daha çok moloz görünümünde bir dağılma oluyordu. Bu yüzden çok fazla delik açmak ve çok fazla dinamit kullanmak zorunda kalındı.

Dinamit atılırken, yol Gümüş İlkokulu'nun yanından, Mescit Camii civarından ve Bartın yoluna çıkışta Kayaboğazi'ndeki virajlardan ve Asmaz bahçesinin alt başından itibaren trafiğe kapatılıyor, bu noktalar arasında kalan alandaki evlere haber veriliyor, kimsenin dışarı çıkmaması sağlanıyordu. Çok zahmetli oldu; patlamalar sırasında fırlayan taşlar, çevredeki evlerin damlarındaki kiremitleri parçaladı ve bu arada kayanın tam karşısında yol kenarında "Kürdeliler"e ait evin, yol tarafındaki duvarına parçalanan kayanın taş ve molozlarının yığılmasıyla ev, öbür tarafa doğru yan yattı, çatısı ve kiremitleri tamamen parçalandı.

Evin sahibi, Dr. Mehmet ÜNSAL'ın annesi olan teyzeyi dışarı çıkartmak kabil olmamıştı; çok şükür kendisine hiçbir şey olmadı. Verilen tüm maddi zararlar Belediyece karşılandı, "ev yürütenler" olarak bilinen ustalara, Kürdeliler'in evi onarttırılıp, eskisinden daha sağlam bir duruma getirildi.

Belediye Başkanı ile Karayolları Mühendisi, Beybağı kayasında kompresörle dinamit delikleri açmağa çalışan işçilerle

Çalışmalar sırasında en büyük sorun, Çarşı ile Kiranköy arasındaki trafiği yönetmekten kaynaklandı. Beybağı'ndan bir hafta kadar hiçbir araç geçmedi, molozların kaldırılması da zaman aldı. Trafik sorunu,

Gümüş ilkokulunun altındaki yol, çift taraflı ve dönüşümlü olarak tek yöne geçişli olarak kullanılmak suretiyle çözülmeye çalışıldı.

Mescit sokağı Çarşıdan çıkış için, eski Hükümet yokuşu Çarşı'ya geliş yolu olarak kullanıldı; bir Zabıta memuru Gümüş ilkokulu'nun altındaki üç yol ağzında, diğeri Mescit semtinde "Çelebiler" in evinin önünde bekliyor, araçlara bir süre Çarşı yönüne, bir süre Kıranköy yönüne yol veriliyor; telsiz ya da mobil telefon döneminin çok önceleri olduğundan, iki memur yol verdikleri son aracın şoföründen yararlanarak birbiriyle haberleşebiliyordu.

En büyük sıkıntı, geniş araçların geçişi sırasında yaşanıyordu, bu yolun Kilcioğlu camii yakınındaki en dar yerinde, dikkatsizlik sonucu, ne yazıkki Beşgöz'den bir gencin, bahçe duvarı ile araç arasında kalarak ezilmesi, çok üzücü oldu.

Hacı Sabri Asmaz Geçiti ve kesilen Beybağı Kayası

Bu arada, Beybağı kavşağının zemini bir metreye yakın kazılarak, hem Gümüş ve hem de Çarşı yönünden yolun eğimi düşürüldü; Karabük Demir Çelik İşletmeleri'nden de yardım alındı. İşletmenin Cumayanı taş ocağından, çok uzun matkaplı ve yatay istikamette derin delikler açan, aynı yerde görevli hemşehrimiz Ömer AKKUŞ'un kullandığı kompresörler getirilerek, Beybağı'ndan Gümüş ilkokulu'na doğru, yolun sağ tarafındaki kayanın etekleri dinamitlenerek, yolun 3-5 metre genişletilmesi sağlandı.

Yeni açılan geniş yol, kestirtmeden Beybağı'na çıkmayı sağlıyordu. Beybağı'nı, Asmaz bahçesinden geçerek, Hilmi Bayramgil caddesine bağlayan yeni kısa yola, "*Hacı Sabri ASMAZ Geçiti*" adı verilerek, yolun alt ve üst başına tabelalar çakıldı; 1978'de vefat eden hayırsever amcanın adının yaşatılması düşünülüdü.

Çok yıllar sonra, sokakların yeniden isimlendirilmesi sırasında, Gümüş'ten itibaren, T.Turing Kurumu'na ait konağın önünden, Hilmi Bayramgil caddesine kadar olan yola "*Çelik Gülersoy Caddesi*" adının verildiği, Hacı Sabri ASMAZ Geçiti adının kaldırıldığını gören, rahmetli Hacı Amcanın kızı Sabiha MEMİŞOĞLU'nun, haklı olarak sitemde bulunduğunu, eşi Mehmet MEMİŞOĞLU bana duyurdu.

Bunun üzerine o sırada yeni Belediye Başkanı olmuş bulunan Mehmet CEYLAN'a, geçmiş olayları anlatarak, Çelik GÜLERSOY'un Safranbolu için çok önemli bir isim olduğunu, onun adının verileceği caddenin, Genel Müdürü olduğu T.Turing Kurumu'na ait Havuzlu Asmaz Konağı'nın önünden başlatılabileceğini, Hacı Sabri ASMAZ Geçiti adının devamının toplumsal vefanın göstergesi olacağını, toplumsal belleğin 25 yıl değil, 100 yıl geçse de silinmemesi gerektiğini söyledim.

Çok olumlu karşıladı. Birkaç kez anımsattıktan sonra da olsa, "*Hacı Sabri ASMAZ Geçiti*" tabelası yolun alt ve üst başına yeniden yerleştirilebildi.

Ama ne yazık ki aradan bir 10 yıl daha geçtikten sonra, bu kitabın 2.basımının yapıldığı sırada aynı sokağa bu kez de "*Asmazlar Caddesi*" adı verilmiş bulunuyor.

Asmazlar, Safranbolu'da çok geniş ve saygın kişilerden oluşan bir ailenin lakabıdır. Ancak, yolun açılmasında, Asmazlar Ailesi'nin değil, Hacı Sabri ASMAZ'ın kişisel tutum ve hayırseverliği söz konusu olduğuna göre, eski ad değiştirilmemeli, toplumsal bellekte yer etmesi gereken bir isme, vefa ve saygının gerekli olduğu göz ardı edilmemeliydi. Böylece, gelecek kuşaklara örnek gösterilebilme olanağından da yoksun kalınmamalıydı

• HACI SABRİ ASMAZ NİYE KIZMIŞ ?

Burada yeri gelmişken ilginç bir anekdotu da aktarmak isterim. Beybağı kayasının hafriyatı sonunda yığılan taş ve molozlar, yol kotundan bir hayli aşağıda kalan Asmaz Bahçesi'ne taşınıyor, bahçe içersinden geçecek yeni yolun alt yapısını oluşturuyordu. Sürekli olarak Beybağı'nda inşaatın başında bulunuyor, çok zorunlu olmadıkça Belediye binasına gitmiyordum.

Kimi evrakı incelemek ve imzalamak gibi bir nedenle, Belediye'de olduğum bir sırada Zabita memuru geldi, *"Efendim, Hacı Sabri Amca, bahçeye taşınan hafriyatı yaymaya çalışan dozerin önüne yattı, aracın çalışmasını engelliyor, bahçemi mahvettiniz diyor"* dedi.

Şaşırmıştım, hemen koştum, gerçekten ASMAZ Amca, sıcak yaz günü, üzerinde bir fanila, ayağında uzun bir kilot, dozerin önünde oturuyor. *"Amca sen ne yapıyorsun böyle"* dediğimde, *"bunlar benim bütün meyve ağaçlarımı tahrip ediyor, onlara mani olmaya çalışıyorum"* karşılığını verdi. Aralarında ASMAZ Amca'nın yakını İsmail ASMAZ'ın da bulunduğu çok sayıda kişi, etrafımızda geniş bir halka oluşturmuş, merakla bizi izliyordu.

Ben *"hani seninle konuşmuştuk, sen bu yolun geçmesine izin vermiştin, meyve ağaçlarının yerine İstanbul Büyükdere Fidanlığı'ndan yeni fidanlar getirip, bahçenin başka yerlerine dikecektik"* deyince, *"bu adamlara, böyle yapmaları için sen mi emir verdin"* dedi.

"Evet ben emir verdim" dediğimde, üzgün bir ses tonuyla *"pekala öyleyse Reis Bey oğlum, kusura bakma, bunlar kendi bildiğine iş yapıyor sandım da"* dedi ve oturduğu yerden kalkmağa çalıştı. Hemen Belediye görevlilerine Amca'nın koluna girip evine götürmelerini, dozer operatörüne de makineyi çalıştırıp işe devam etmesini söyledim.

Daha sonra bana intikal ettirilenler yanlış değilse, Hacı Sabri ASMAZ Amca'yı, kimileri *"sen ne yaptın, bahçen taş ve molozlarla dolduruluyor"* diye kışkırtmıştı; o sırada oldukça rahatsız da olan, yaşlı adamcağız, büyük olasılıkla benimle yaptığı görüşmeyi de unutmuş olacak ki, böyle bir girişimde bulunmuştu.

Ben gelince sorunun hemen çözülmüş olması, bu yol için olumsuz tavırlar sergileyenlerin de geri çekilmesini sağladı. Çok sevindim, Hacı ASMAZ Amca'ya tüm Safranbolulular şükran borçludur.

Bu arada İsmail-Mustafa ASMAZ kardeşler de kendilerine ait, halen bir bölümüne Şehit Mustafa ARIK İlköğretim Okulu yapılan bahçenin alt kesiminden şerit halinde, küçük bir kısım yeri, aynı yol için, bedelsiz olarak terktiler. Bu da, takdire değer, hayırsever bir davranıştı.

• BELEDİYE PERSONELİNİN ÖZVERİLİ ÇALIŞMASI

Beybağı kayasının kesilip, Asmaz Bahçesi'nden yeni yolun açılması sırasında Belediye'nin tüm personeli, Belediye Mühendisi Kemal TUNCER'den düz işçisine kadar, mesai saatiyle bağlı olmaksızın çok özverili çalıştı, hiç biri hafta tatili yapmadı. Yasal maddi hakları ödenmekle beraber, diledikleri zaman kullanmaları kaydıyla, iş tamamlanınca hepsine ikişer gün özel izin verildi.

Müh. Kemal TUNCER

Belediye personelini en az benim kadar, memleketlerine çok gerekli bir hizmet yapmanın sevinç ve coşkusu içersinde görmekten çok mutlu oluyordum. Yapılan hizmetler, onların çalışma şevkini kamçılıyordu. Karayolları'ndan görevlendirilen kişilerde, çalışma azmi doğal olarak aynı ölçüde olmasa da, onlar da istenilenleri ellerinden geldiğince yapmaya çalışıyorlar, ben de onlara, özel olarak ilgi göstermeğe çabalıyordum.

• DOZER OPERATÖRÜNE BEYAZ GÖMLEK

Bir gün, Beybağı'nda çalışan Karayolları'na ait dozerlerden birinin operatörü, kontrol için aracın yağ deposunun kapağını açtığı anda yağ fışkırır, gömleği tamamen yağ içinde kalır; yanında başka gömleği olmadığından, evinden gömlek almak için Kastamonu'ya gitmeğe kalkar. Gidip dönmesi iki gün iş kaybı demektir; oysa vakit, nakitti.

Günlerden Pazar olduğundan, Çarşıdan bir gömlek alıvermek imkanı olmayınca, hemen eve gittim; bir süre önce Ankara'dan satın aldığım, ambalajında, hiç açılmadık, kravat takılarak giyilecek beyaz bir gömleğim vardı. Kullanılmış gömleklerimden birini vermeyi doğru bulmadım, beyaz gömlek dozer operatörlüğü ile bağdaşmazdı ama adam gidince iş kalacaktı; iş kaybı olmasını, kendime ait, yeni beyaz gömleği vererek önlemeye çalıştım.

Bu davranışımın etkilendiğini sanırım; gömleği aldı, teşekkür etti ama giymedi. Belediye personelinden birinin eski gömleğini giyerek, işine büyük bir gayretle devam etti.